

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 13. decembra 2012. god.
Br. rcf.:VMP/AP/328/12

ODLUKA O ZAHTEVU ZA PRIVREMENE MERE I REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI 126/12

Podnosilac

Bekë (Vesel) Gashi

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda, Mlc. br. 21/2012, od 8.
novembra 2012. god.**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVA

U sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik-predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je g. Bekë (Vesel) Gashi, sa prebivalištem u selo Qyshk, Opština Peći.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu Vrhovnog suda, Mlc. br. 21/2012, od 8. novembra 2012. god., koja je uručena podnosiocu na neodređen datum.

Predmetna stvar

3. Podnosilac zahteva tvrdi da gorenavedena presuda povređuje njegova prava zagarantovana Ustavom Republike (u daljem tekstu: Ustav), čl. 2. [Suverenitet], 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 102. [Opšta načela sudskog sistema].
4. Štaviše, podnosilac zahteva tvrdi da gorenavedena presuda isto tako povređuje "član 6.1. *Evropske Konvencije o Dečjim Pravima i neke druge odredbe Konvencije za zaštitu dečjih prava.*"
5. Pored toga, podnosilac zahteva od Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) da uvede privremene mere.

Pravni osnov

6. Zahtev se osniva na član 113.7 Ustava, čl. 22. i 27. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo, od 15. januara 2009. god., (Br. 03/L-121) (u daljem tekstu: Zakon), pravila 54. i 56. Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnika o radu).

Postupak pred Sudom

7. Dana 7. Decembra 2012. god., podnosilac zahteva je podneo svoj zahtev Sudu.
8. Predsednik je, 7. decembra 2012. god., imenovao sudiju Almiro Rodrigues za Sudiju izvestioca i Veće za razmatranje u sastavu od sudija Kadri Kryeziu (predsedavajući), Enver Hasani i Arta Rama-Hajrizi.
9. Dana 7. decembar 2012. godine, zahtev je saopšten Vrhovnog Suda i Ministarstvo Pravde.

10. Dana 10. decembra 2012. god., Sud je većao o preliminarnom zahtevu Sudije izvestioca što se tiče zahtevu za privremene mere i prihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

11. Dana 11. januara 2011. god., Porodični sud u Hanoveru, Nemačka, je odbio (Odluka 614 F 117/11) zahtev podnosioca zahteva za starateljstvo njegovih dvoje maloletne dece.
12. Dana 10. februara 2011. god., Porodični sud u Hanoveru, Nemačka, odlučio je (Odluka 614 F 725/11) da će dvoje maloletne dece privremeno boraviti sa majkom i da odbije zahtev podnosioca zahteva za prenošenje boravka dece sa majke na njega.
13. Dana 2. novembra 2011. god., Ministarstvo Pravde Nemačke Federalne Republike, postupajući u svojstvu Nemačke centralne vlasti shodno Haške Konvencije od 25. oktobra 1980. god. o građanskim aspektima međunarodne otmice dece (u daljem tekstu: Haške Konvencija), podneo zahtev Ministarstvu Pravde Republike Kosovo za naređivanje povratka dvoje maloletne dece podnosioca zahteva.
14. Dana 31. oktobra 2011. god., Opštinski sud u Peći (Odluka C. br. 229/11) raskinuo brak putem sporazuma.
15. Dana 6. decembra 2011. god., Ministarstvo Pravde Republike Kosovo, postupajući u svojstvu Kosovske centralne vlasti shodno Haške Konvencije, obavestio podnosioca zahteva da, držeći sa sobom dvoje maloletne dece, on liše njihovu majku roditeljskog prava nad dvoje maloletne dece i da to je u suprotnosti sa primenjivim Nemačkim zakonom, sa Haškom Konvencijom i sa Zakonom, Br.03/L –238, o građanskim aspektima međunarodne otmice dece. Štaviše, Ministarstvo Pravde Kosova je ustanovilo da, ako podnosilac zahteva ne bude odgovorio u roku od sedam dana, onda će oni pokrenuti sudski postupak.
16. Dana 29. decembra 2011. god., Opštinski sud u Peći je (Odluka E. br. 805/11) usvojio zahtev majke za izvršenje odluke Porodičnog suda u Hanoveru, Nemačka.
17. Ministarstvo pravde Republike Kosovo, u skladu sa Haškom Konvencijom i Zakona br. 03/L –238 o civilnim aspektima za međunarodnu otmicu dece,

zahtevao je od Okružnog suda u Prištini (član 1 (1.8) Zakona br. 03/L –238 o civilnim aspektima za međunarodnu otmicu dece) da izda nalog kojim će obezbediti povratak dvoje dece u Nemačku.

18. Dana 10. februara 2012. god., Okružni sud u Prištini je odbio (Odluka C. br. 1/2012) zahtev Ministarstva pravde Kosova. Okružni sud u Prištini je našao da su deca mala i da trebaju da se zaštite od svih stresova sa ciljem normalnog razvijanja sa psiho-fizičke tačke gledišta. Prema tome, na osnovu ocenjivanja ovog suda deca imaju bolje uslove za normalan život na Kosovu kod njihovog oca, bez obzira na činjenicu da su na Kosovu bez saglasnosti njihove majke, kao privremenog staratelja. Kao što je gore navedeno, konkretan slučaj se ne može tretirati kao međunarodna otmica dece u smislu člana 3. Zakona o civilnom aspektu međunarodne otmice dece.” Pored toga, Okružni sud u Prištini je našao da “[...] privremena odluka Opštinskog suda u Hanoveru od 22. februara 2011. god. [...] je doneta u vreme dok su još bili u braku, a završna odluka o poverenju dece je trebalo doneti nakon rešavanja braka. Inače, ovo je regulisano Zakonom o porodici na Kosovu, zato što je brak sklopljen na Kosovu“. Advokat majke je uložio žalbu u Vrhovnom sudu protiv ove odluke.
19. Dana 11. juna 2012. god., Vrhovni sud je odbio (Ac. br. 40/2012) žalbu protiv odluke Okružnog suda u Prištini kao neosnovanu. Vrhovni sud je našao da advokat majke nema ovlašćenje i da nema pravo na žalbu protiv odluke Okružnog suda u Prištini. Samo Ministarstvo pravde ima pravo da uloži žalbu protiv odluke Okružnog suda u Prištine.
20. Dana 6. jula 2012. god., advokat podnosioca zahteva je primio poziv od strane Porodičnog suda u Hanoveru da učestvuje 16. avgusta 2012. god. u slučaju o određivanju starateljstva nad decom.
21. Dana 10. avgusta 2012. god., Opštinski sud u Peći (C. br. 626/12) je izrekao zaštitne mere (privremene mere) i podnosilac zahteva je bio dužan da vrati decu majci.
22. Dana 14. avgusta 2012. god., Okružni sud u Peći (Ac. br. 447/12) je poništio odluku Opštinskog suda u Peći.
23. Dana 16. avgusta 2012. god., Okružni sud u Prištini (C. br. 2/2012) na zahtev podnosioca i u skladu sa članom 15.1.1 Zakona o civilnom aspektu međunarodne otmice dece je izrekao privremenu mere za trideset dana zaustavljajući povratak dece majci i dozvolio je Ministarstvu pravde da pokrene sudski postupak za vreme trajanja privremene mere. Majka se žalila protiv ove odluke Vrhovnom sudu.

24. Dana 25. septembra 2012. god., Vrhovni sud je poništio (Odluku Ac. br. 61/2012) odluku Okružnog suda u Prištini, zato što shodno članu 15.1.1 Zakona o civilnom aspektu međunarodne otmice dece, privremena mera može biti izrečena na zahtev Ministarstva pravde ili Suda ex officio, a ne od strane podnosioca zahteva. Pored toga, Vrhovni sud je našao da je pitanje privremenog starateljstva određeno odlukom Porodičnog suda u Hanoveru, koja je konačna i obavezujuća.
25. Dana 16. oktobra 2012. god., zahtev Ministarstva pravde Republike Kosovo (C. br. 4/2011) da se dvoje maloletne dece vrate majci je odbijen, zato što je slučaj *res judicata* sa odlukom Okružnog suda u Prištini (Odluka C. br. 1/2012) od 10. februara 2012. god.
26. Dana 8. novembra 2012. god., Vrhovni sud (Mlc. br. 21/2012), je na zahtev Državnog tužioca za zaštitu zakonitosti preinačio odluku Okružnog suda u Prištini C. br. 1/2012 od 10. februara 2012. god., i odluku Vrhovnog suda Ac. br. 40/2010 od 11. juna 2012. god., odobravajući zahtev Ministarstva pravde Kosovo kao osnovan i obavezuje podnosioca zahteva da vrati decu njihovoj majci.
27. Dana 26. novembra 2012. god., majka je bila pozvana od strane Porodičnog suda u Hanoveru da učestvuje 20. decembra 2012. god. u slučaju određivanja starateljstva nad decom.
28. Dana 30. novembra 2012. god., zahtev Ministarstva pravde Republike Kosovo za povratak u prvobitno stanje i ponavljanje postupka (C. br. 1/2012) je odbijen zato što je slučaj *res judicata* sa odlukom Okružnog suda u Prištini (Odluka C. br. 1/2012) od 10. februara 2012. god.
29. Vrhovni sud je našao da *“Članom 3. Zakona o civilnom aspektu međunarodne otmice dece uklanjanje ili zadržavanje dece se smatra ne pravično kada se sastoje u kršenju starateljskih prava datih jednoj osobi, jednoj instituciji ili drugom organu bilo zajedničko ili pojedinačno, prema zakonu države u kojem je dete bilo stalni građanin pre udaljavanja ili zadržavanja. U ovom slučaju, bavimo se kršenjem prava majke kao staratelja u vezi sa nepravičnim udaljavanjem ili zadržavanjem maloletne dece koji se sastoji u odredbi člana 3. stav 1.1 ovog Zakona, zato što pravo majke kao staratelja se zasniva na odluci Opštinskog porodičnog u Hanoveru (Porodični sud).” “[...] Kada pravo na starateljstvo proističe iz jednog sudske ili administrativne odluke, sud treba da uzme u obzir proglašenu odluku od strane državnih organa gde su deca imala stalno mesto stanovanja pre nego što su bila oteta [...]”*.

Vrhovni sud je takođe našao da "Pravo na starateljstvo nisu određena sa zakonom na Kosovu, već stranom odlukom, tako da odluka u vezi sa starateljstvom, koja je doneta na Kosovu, ne može da bude osnova za odbijanje povratka dece prema ovom Zakonu, ali sud može da uzme u obzir razloge ove odluke kada sprovede odredbe ovog zakona."

Navodi podnosioca

30. Podnosilac zahteva navodi sledeće:

- (i) *"Kršenje međunarodnih standarda o ljudskim pravima za pravičan i zakonit sudski postupak od strane nezavisnog i nepristrasnog suda u obezbeđivanju pravde"*

Podnosilac zahteva navodi da "Vrhovni sud R. Kosovo je napadnutim rešenjem prekršio Ustav R. Kosovo, sa nekoliko povreda međunarodnih standarda o ljudskim pravima, a posebno Evropske konvencije o ljudskim pravima, kao i ostalih međunarodnih standarda, kao što su standardi UN koji garantuju pravedan postupak, nepristrasan, zasnovan zakonom itd., kao i član 6 EKZLJP u vezi prava tužioca, za pravedan i nepristrasan postupak, i o dobrom administriranju pravde, Na osnovu tumačenja člana 6.1 ove Konvencije, Evropski sud za ljudska prava jasno izriče da „... pristup sudskog veća treba da bude realan a ne jednostavno formalan...“. U smislu Deklaracije UN o pravima deteta, Deklaracije o društvenim i pravnim načelima koji se trebaju sprovesti za odbranu i dobrobit dece, u svim postupcima koji se tiču dece, bez obzira da li su preduzeti od strane javne ili privatne institucije, sudova, administrativnih organa ili zakonodavnih tela, interes dece treba da bude od prvenstvenog značaja."

- (ii) *"Povrede Ustava Republike Kosovo, članova 3, 24, 31. i 102."*

- *Podnosilac zahteva navodi da "sud je trebao da uzima u obzir interese maloletnika, njihov psiho-fizički razvoj, zdravlje, obrazovanje što su primarni interesi prilikom donošenja odluke."*

31. Ukratko, podnosilac zahteva tvrdi su presudom Vrhovnog suda kršeni članovi 2. [Suverenitet], 24. [Jednakost pred zakonom], 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 102. [Opšta načela sudskog sistema] Ustava.

Zahtev za privremenu meru i prihvatljivost zahteva

32. U ovom slučaju, podnosilac zahteva traži od Suda da uvede privremenu meru protiv izvršenja presude Vrhovnog suda Mlc. No. 21/2012 od 8. novembra 2012. god. do konačnog presuđivanja o zahtevu. Podnosilac zahteva ne dostavlja druge argumente o tome zašto bi Sud trebao da uvede privremenu meru.
33. U ovom smislu, Sud uzima u obzir da u skladu sa pravilom 55 (1) Poslovnika, *“Sud treba da po ubrzanom postupku razmotri zahtev za uvođenje privremenih mera i treba da ima prioritet nad svim drugim predmetima.”* i takođe u skladu sa pravilom 55 (6) *“[...] Preporuka Veća za razmatranje o zahtevu za uvođenje privremenih mera postaje odluka Suda osim ako jedan ili više sudija podnesu primedbu sekretaru u roku od tri dana. [...]”*.
34. Član 116.2 [Pravni efekat odluka] Ustava određuje:
- 2. Dok god je procedura u postupku pred Ustavnim sudom, sud može privremeno prekinuti primenu spornog postupka ili zakona, dok god se ne donese sudska odluka, ukoliko smatra da je primena takvih spornih zakona može uzrokovati nepopravljivu štetu.*
35. Član 27. Zakona predviđa;
- “ Ustavni sud po službenoj dužnosti ili na zahtev stranke može doneti odluku o primeni privremenim merama u odnosu na neko pitanje koje je predmet postupka, ukoliko su te mere neophodne za otklanjanje rizika ili nepopravljive štete, ili je preuzimanje ovakvih privremenih mera u javnom interesu.”*
36. Pored toga, kako bi odobrio privremenu meru u skladu sa pravilom 55 (4) Poslovnika o radu, Sud mora da zaključi, naime da:
- “(a) je strana koja zahteva uvođenje privremenih mera pokazala prima facie slučaj o merodavnosti predmeta i, ukoliko prihvatljivost još uvek nije utvrđena, prima facie slučaj o prihvatljivosti predmeta;*
- (b) je strana koja zahteva uvođenje privremenih mera pokazala da će pretrpeti nepopravljivu štetu ukoliko se ne dodeli privremeno otpuštanje; i*
- (..)

Ukoliko strana koja zahteva privremene mere nije pokazala potrebne prikaze, Veće za razmatranje treba da preporuči odbijanje zahteva.”

37. Sud podseća član 48. Zakona kojim je utvrđeno da

“ Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Slučaj prima facie

38. Sud primećuje da je porodični sud u Hanoveru odlučio da će dva maloletnika privremeno boraviti sa majkom i da je odbijen zahtev podnosioca zahteva za prenošenje prava boravišta deca sa majke na njega.

39. Stoga Sud smatra da je trebalo da se navodna povreda prava podnosioca zahteva na pravično i nepristrasno suđenje pokrene pred Porodičnim sudom u Hannoveru, sud koji je odlučio o starateljstvu nad dvoje maloletnike.

40. Sud takođe smatra da je tvrdnja o povredi članova 2. [Suverenitet], 24. [Jednakost pred zakonom], i 102. [Opšta načela sudskog sistema] Ustava očigledno neosnovana. Na osnovu Haške Konvencije i Zakona br. 03/L – 238 o građanskopravnim aspektima otmice dece, odluka Porodičnog suda u Hanoveru je direktno primenljiva na teritoriji Kosova bez potrebe za postupak exequatur.

41. U stvari, redovni sudovi na Kosovu nisu nadležni da ocene meritum te odluke; oni su nadležni samo da izvrše odluku nemačkog porodičnog suda, shodno članu 3 (1.1) Zakona o građanskopravnim aspektima otmice dece, koji predviđa: “Udaljavanje ili držanje deteta smatra se bezpravno u slučajevima kad: sastoji se na povredi starateljstva dato jednom licu, jednoj instituciji ili drugom organu , individualno ili kolektivno, po zakonu države u kojoj je dete stalno bilo nastanjeno pre udaljavanja ili držanja” i član 11. istog Zakona koji predviđa “Sud će naložiti automatski povratak deteta sa Kosova u državu potražilac ako: je dete udaljeno ili držano bespravno na Kosovu”.

42. Iz tog razloga, Vrhovni sud je pravilno zaključio da “ *Prava na staranje nisu određena zakonom Kosova već stranom odlukom, tako da u vezi sa odlukom o staranju, koja je doneta na Kosovu, ne može da bude osnov za odbijanje povratka dece prema zakonu* ”.

43. Vrhovni sud je takođe uzeo u obzir da “ *Kada pravo starateljstva proističe od jedne sudske odluke (...) sud treba da uzme u obzir odluku proglašenu od strane vlasti države u kojoj su deca imala stalno prebivalište pre njihove otmice* ”.
44. Sud primećuje da je „Udaljavanje ili držanje deteta smatra se bezpravno u slučajevima kad: (1) sastoji se na povredi starateljstva dato jednom licu, jednoj instituciji ili drugom organu , individualno ili kolektivno, po zakonu države u kojoj je dete stalno bilo nastanjeno pre udaljavanja ili držanja; i (2) u vreme udaljavanja i držanja ova su se prava sprovodila, kolektivno ili individualno ili su se možda sprovodila sa izuzetkom udaljavanja ili držanja”. (Vidi član 3. Zakona o građanskopravnim aspektima otmice dece i Konvencije o građanskopravnim aspektima otmice dece).
45. Sud dalje primećuje da za prima facie slučaj o meritumu zahteva za privremene mere i za prihvatljivost zahteva, podnosilac zahteva mora da pokaže da postupci pred Vrhovnim sudom, gledano u celosti, nisu sprovedeni na takav način da je podnosilac zahteva imao pravično suđenje i da su počinjena druga kršenja od strane Vrhovnog suda.
46. U tom smislu, Sud se poziva na Pravilo 36 (1. C) Pravilnika o postupku koji predviđa da „Sud može da se bavi zahtevima ukoliko: c) Zahtev nije očigledno neosnovan“.
47. Sud naglašava da nije dužnost Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu (zakonitost) navodno počinjenih od strane Vrhovnog suda, osim u meri u kojoj su povređena prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost).
48. Dakle, sud ne deluje kao sud četvrte instance, prilikom razmatranja odluka donetih od strane redovnih sudova. Uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantne propise kao procesnog tako i materijalnog prava (vidi mutatis mutandis, García Ruiz protiv Španije [GC], bo. 30544/96, para. 28, Evropski sud za ljudska prava [ESLJP] 1999-I
49. Štaviše, podnosilac zahteva navodi samo „Povredu međunarodnih standarda o ljudskim pravima za pravičan i zakonit sudski postupak od strane Vrhovnog suda.
50. Zapravo, podnosilac zahteva ne potkrepljuje prima facie tužbu o ustavnim osnovama i nije pružio dokaze da su njegova prava i slobode povređena od strane Vrhovnog suda.

51. Dakle, Ustavni sud ne može da zaključi da su relevantni postupci u Vrhovnom sudu na bilo koji način bili nepravedni ili rezultat proizvoljnosti (vidi mutatis mutandis, Shub protiv Litvanije, ESLJP Odluka o prihvatljivosti zahteva br. 17064/06 od 30. juna 2009. godine).
52. Pored toga, nema prostora za tvrdnju takvih povreda, s obzirom da se Vrhovni sud ne bavi meritumom slučaja, već samo nalaže izvršenje odluke, koje je redovno i pravno izdato od strane nadležnog suda u Nemačkoj.
53. Dakle, podnosilac zahteva nije pokazao prima facie zašto i kako je Vrhovni sud povredio njegova prava zagaranтовana članom 2 [Suverenitet], 24 [Jednakost pred zakonom], 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], i 102 [Opšta načela pravosudnog sistema] ili da su počinjene „brojne povrede međunarodnih standarda o ljudskim pravima, a posebno Evropske konvencije o ljudskim pravima i drugih međunarodnih standarda“ od strane Vrhovnog suda.

Nepopravljive štete

54. U tom smislu, sud primećuje da u skladu sa članom 22 [Neposredna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata] Konvencija o pravima deteta se neposredno primenjuje na teritoriji Kosova.
55. Štaviše, sud je svestan da član 3 (1) Konvencije o pravima deteta, predviđa da

U svim radnjama koje se tiču dece, bez obzira da li ih preduzimaju javne ili privatne institucije socijalnog staranja, sudovi, administrativni organi ili zakonodavna tela, najbolji interesi deteta biće od prvenstvenog značaja“.

56. *Takođe, Član 5 Konvencije o pravima deteta, predviđa da „ Strane ugovornice će poštovati odgovornosti, prava i dužnosti roditelja ili, gde je takav slučaj, članova šire porodice ili zajednice, kako je predviđeno lokalnim običajima, zakonskih staratelja ili drugih osoba zakonski odgovornih za dete, da bi se omogućilo, na način koji je u skladu sa razvojnim mogućnostima deteta, odgovarajuće usmeravanje i savetovanje u ostvarivanju prava priznatih ovom Konvencijom“:*
57. U tom smislu, Zakon br. 03/L-0238 o građanskopravnim aspektima međunarodne otmice dece je da obezbedi brz povratak dece koja su pogrešno odvođena iz ili izvan svoje države prebivališta i da obezbedi poštovanje prava starateljstva i pristup deci koja su stanovnici na Kosovu ili države molilje.

58. Kao što je napred navedeno, odvođenje ili zadržavanje deteta je nezakonito, gde je u suprotnosti sa pravom starateljstva pripisano licu prema zakonu države u kojoj je dete bilo stalno nastanjeno neposredno pre odvođenja ili zadržavanja.
59. Štaviše, kao što je ispravno utvrđeno presudom Vrhovnog suda, činjenica da je odluka koja se odnosi na starateljstvo izdata na Kosovu, ne predstavlja osnov za odbijanje povratka deteta na prethodno utvrđenom stanju, od strane jedinog nadležnog suda Nemačke.
60. Sud smatra da, pre navedenog, najrelevantniji i primarni interes koji treba da budu zaštićeni u ovom slučaju je najbolji interes dvoje dece, kao što je odlučeno od strane Porodičnog suda u Hanoveru, Nemačkoj.
61. S druge strane, Sud nalazi da podnosilac zahteva nije pokazao koji su njegovi interesi koji bi pretrpeli nepopravljivu štetu ukoliko privremena mera ne budu odobrena.
62. Zapravo, sud nalazi da podnosilac zahteva navodi da Sud treba da izrekne privremene mere do konačnog presuđivanja o zahtevu, bez pružanja drugih dodatnih argumenata ili relevantnih dokumenata, objašnjavajući i pokazujući zašto i kako bi on pretrpeo nepopravljivu štetu.
63. U svemu, sud zaključuje da podnosilac zahteva nije niti izgradio niti pokazao *prima facie* bilo o meritumu ili prihvatljivosti i, stoga, zahtev o privremenim merama treba biti odbijen kao neosnovan i zahtev treba biti proglašen neprihvatljivim, zahtev za privremene mere je bespredmetan i treba biti odbijen.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 116 (2) Ustava, Članova 27 i 48 Zakona, i u skladu sa Pravilom 36 (1. c), 55 i 56 (2) Pravilnika, dana 10. decembra 2012. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA ODBIJE zahtev kao neprihvatljiv;
- II. DA ODBIJE zahtev za privremene mere;
- III. DA URUČI ovu odluku strankama; i
- IV. DA OBJAVI ovu odluku u skladu sa Članom 20 (4) Zakona.
- V. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Almiro Rodrigues

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani